| | |
|---|---|
| Súd: | Krajský súd Banská Bystrica |
| Spisová značka: | 13Co/542/2016 |
| Identifikačné číslo súdneho spisu: | 6212206585 |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 17. 07. 2019 |
| Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: | JUDr. Danica Kočičková |
| ECLI: | ECLI:SK:KSBB:2019:6212206585.1 |

# ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a členov senátu JUDr. Amy Odalošovej a Mgr. Kataríny Katkovej, v právnej veci žalobkyne: L. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XX, K., zastúpenej Mgr. Silviou Moravčíkovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Mikulášska cesta 29, proti žalovanému O. R., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom P. O. I. XXX/XX, Z. C., zastúpenému: JUDr. L. Jurigová advokátka, s. r. o., so sídlom Slnečná 33, Poproč, o zverejnenie ospravedlnenia a o náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Z. C. č. k. 2C/213/2012-246 zo dňa 30. 06. 2016, takto

**r o z h o d o l :**

I. Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd uložil žalovanému povinnosť na vlastné náklady zverejniť v denníku Nový čas ospravedlnenie tohto znenia: „O. R. sa ospravedlňuje L. O. za neoprávnené použitie jej autorského diela - v textovej časti piesne s názvom „Bez konca“ pre spojenie so svojim hudobným dielom, ako aj za sprístupnenie takto vzniknutého spojeného diela pod názvom „Ešteže“ verejnosti a to v štandardnom rozmere a na viditeľnom mieste, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, potvrdzuje.

II. Vo výroku, ktorým okresný súd žalobu vo zvyšku zamietol, rozsudok okresného súdu m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy v sume 3 000 €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku; v prevyšujúcej časti uplatneného nároku na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy žalobu zamieta.

III. Rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania m e n í tak, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

IV. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

**o d ô v o d n e n i e :**

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom Okresný súd Veľký Krtíš (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) uložil žalovanému povinnosť na vlastné náklady uverejniť v denníku Nový Čas ospravedlnenie tohto znenia: „O. R. sa ospravedlňuje L. O. za neoprávnené použitie jej autorského diela - textovej časti piesne s názvom „Bez konca“ pre spojenie so svojim hudobným dielom, ako aj sprístupnenie takto vzniknutého spojeného diela pod názvom „Ešteže“ verejnosti a to v štandardnom rozmere a na viditeľnom mieste, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku“ (výrok I.). Vo zvyšku (v časti o náhradu nemajetkovej ujmy) okresný súd žalobu zamietol (výrok II.) a o trovách konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo (výrok III.) O trovách štátu okresný súd nerozhodol s tým, že o nich rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (IV. výrok).

2. V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť na vlastné náklady uverejniť v denníku Nový Čas ospravedlnenie vo v petite žaloby vymedzenom znení a zároveň nahradiť jej nemajetkovú ujmu v sume 25 000 € a trovy konania. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že je frontmenkou rockovej hudobnej skupiny Živé kvety, v ktorej spieva a hrá na gitare a je autorkou všetkých textov piesní tejto skupiny. Začiatkom roku 2008 ju telefonicky kontaktoval manažér žalovaného B. Z. za účelom získania jej súhlasu pre spojenie jej autorského diela v textovej časti piesne s názvom „Bez konca“ z rovnomerného hudobného albumu vydaného vydavateľstvom „Slnko records“ v roku 2007 s hudobným dielom žalovaného. Udelenie súhlasu na nové zhudobnenie svojho autorského diela žalovaným striktne odmietla. V prvej polovici roka 2012 náhodne zistila, že žalovaný napriek jej výslovne vyjadrenému striktnému nesúhlasu jej autorské dielo pre spojenie s jeho hudobným dielom použil. Takto vzniknuté spojené dielo následne pod názvom „Ešteže“ sprístupnil verejnosti jeho predvedením na predvolebných mítingoch politickej strany SDKÚ-DS, pričom ho prezentoval ako svoju novú pesničku bez akéhokoľvek spomenutia skutočnej autorky textu. Vypustil pritom časť refrénu, od ktorej bol odvodený názov textu „Bez konca“, poprehadzoval jednotlivé verše, čím zasiahol do integrity autorského diela žalobkyne, pričom pričastým opakovaním polovice jedného verša „nás ženie“ zmenil pôvodný zmysel autorského diela žalobkyne a znížil jeho umeleckú hodnotu. Konaním žalovaného došlo k porušeniu výhradných autorských práv žalobkyne v rozsahu ustanovenia § 17 a § 18 Autorského zákona a k spôsobeniu nemajetkovej ujmy „zvlášť hrubým spôsobom, nakoľko žalovaný nielenže použil autorské dielo žalobkyne v spojení so svojim hudobným dielom bez jej predchádzajúceho súhlasu, ale urobil tak napriek jej výslovne vyjadrenému striktnému nesúhlasu“. V snahe riešiť celú záležitosť mimosúdnou cestou sa žalobkyňa viackrát obrátila na žalovaného a upozornila ho na porušenie jej autorských práv, pričom žiadala o reparáciu vzniknutého stavu. Napriek uvedenému žalovaný nepristúpil k dohode o vysporiadaní autorských práv žalobkyne, preto podala žalobu.

2.1 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že rozsudkom č. k. 2C/213/2012-145 zo dňa 26. 06. 2014 (v poradí prvým rozsudkom okresného súdu vydaným v tejto veci) žalobe v časti požadovaného ospravedlnenia vyhovel; pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, v tejto časti žalobou uplatneného nároku vyhovel žalobe len čiastočne tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 3 000 €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu v časti náhrady nemajetkovej ujmy zamietol. O trovách konania rozhodol okresný súd tak, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Voči rozsudku okresného súdu podali odvolanie žalobkyňa a žalovaný. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 13Co/1125/2014-210 zo dňa 16. 02. 2016 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že je potrebné doplniť dokazovanie za účelom odstránenia rozporu medzi tvrdením žalobkyne a žalovaného, pretože pri určení spôsobu a rozsahu primeraného zadosťučinenia musí súd vždy prihliadnuť na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (R 29/2001).

2.2 Po zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie, okresný súd nariadil vo veci pojednávanie, na ktorom právna zástupkyňa žalobkyne uviedla, že táto pieseň odznela aj v relácii, ktorú odvysielala RTVS, ktorá sa venovala otázke predvolebných mítingov a taktiež bola sprístupnená širokej verejnosti na stránke YouTube, o ktorej skutočnosti predložila súdu „výňatok“ z internetovej stánky YouTube. Pokiaľ ide o preukázanie tej skutočnosti, že na koľkých predvolebných mítingoch predmetná pieseň odznela, právna zástupkyňa žalobkyne uviedla, že oslovila ústrednú politickú kanceláriu SDKÚ-DS, či má k dispozícii nahrávky z predvolebných mítingov, pričom jej bolo oznámené, že tieto sa nezaznamenávali na zvukový alebo obrazový záznam a že boli k dispozícii len letáky. Ďalej uviedla, že predvolebné mítingy sa uskutočňovali od januára 2012 do konca marca 2012 na námestiach a v kultúrnych domoch so zámerom pritiahnuť masy ľudí. Zdôraznila, že žalovaný túto pieseň prezentoval ako svoje nové dielo, takže bol z jeho strany zámer šíriť ju ako svoju novú pieseň na rôznych podujatiach. Poukázala tiež na to, že predvolebné mítingy sa uskutočnili aj v iných mestách ako Zvolen a Piešťany - bolo to vo viacerých slovenských mestách. Okrem toho táto pieseň odznela aj v relácii, ktorú odvysielala RTVS a ktorá sa venovala otázke predvolebných mítingov. V uvedenej súvislosti právna zástupkyňa žalovaného poukázala na tú skutočnosť, že samotný žalovaný pri svojom výsluchu pred súdom prvej inštancie uviedol, že predmetnú pieseň prezentoval na klubovom koncerte v Novom Meste nad Váhom, pričom uviedol, že to bolo asi pred 150 poslucháčmi a taktiež ešte na jednom podujatí, ktoré označiť nevedel.

2.3 Uznesením č. k. 2C/213/2012-100 zo dňa 26. 06. 2013, okresný súd ustanovil v konaní znalca M.. art. O. J., ktorému uložil povinnosť, aby sa vyjadril, či textové časti piesní „Bez konca“ a „Ešteže“ sú totožné, či sú totožné pokiaľ ide o ich hudobné časti, či pieseň „Ešteže“ je novým dielom a v prípade ak nie, či zo strany žalovaného došlo k zníženiu umeleckej hodnoty diela žalobkyne. Znalec M.. art. O. J. vo svojom znaleckom posudku zo dňa 22. 10. 2013 uviedol, že textové časti piesní „Bez konca“ a „Ešteže“ sú takmer totožné, okrem vynechania jednej časti textu, poprehadzovania poriadia slôh a refrénu vo verzii piesne „Ešteže“. Ďalej uviedol, že žalovaný mohol aspoň informovať textárku N.O., akú úpravu chce v jej pôvodnom diele „Bez konca“ urobiť a tak predísť súdnemu sporu. Skladba „Ešteže“ nie je v pravom zmysle novým dielom, môže byť len skladbou, ktorá vznikla na základe inšpirácie zo zverejneného textu v literárnom časopise Romboid rok 2007, ročník XLII. V závere znaleckého posudku znalec uviedol, že dielo „Bez konca“ je v pôvodnej podobe, pričom je predpoklad, že takto bude interpretované aj v budúcnosti, preto podľa názoru znalca žalovaný neznehodnotil pôvodné dielo, ktorého autorkou je žalobkyňa. Poukázala na to, že je potrebné rozlíšiť medzi tým, keď niekto použije dielo iného autora tak, že opomenie si vyžiadať od autora súhlas na použitie jeho diela a tým, keď osoba tak ako žalovaný, aj požiada - osloví autora, aby mu dal súhlas na použitie diela, tento to striktne odmietne a napriek tomu, ako to bolo aj v tomto prípade, ho žalovaný použil. V predmetnej veci (i keď autorský zákon pri porušení autorských práv nevyžaduje zavinenie) ide o objektívnu zodpovednosť, žalovaný v tomto prípade vedel a bol si vedomý toho, že používa dielo inej autorky napriek jej výslovne vyjadrenému nesúhlasu. Pieseň odznela na predvolebných mítingoch politickej strany SDKÚ-DS, pričom žalobkyňa a jej hudobná skupina Živé kvety si zakladá na tom, že je apolitická a teda nie je spojená so žiadnou politickou stranou, pričom na použitie diela na politické účely je vždy potrebný osobitný súhlas autora. Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že po zrušení jeho v poradí prvého rozsudku vydaného v tejto veci odvolacím súdom a vrátení veci na ďalšie konania, vykonal dokazovanie, z ktorého mal nesporne preukázané, že žalovaný napriek nesúhlasu žalobkyne autorské dielo žalobkyne - textovú časť piesne „Bez konca“ použil pre spojenie so svojim hudobným dielom. Takto vzniknuté spojené dielo následne pod názvom „Ešteže“ sprístupnil verejnosti jeho živým predvedením na predvolebných mítingoch politickej strany SDKÚ-DS, pričom ho prezentoval bez akéhokoľvek spomenutia skutočnej autorky textu, t. j. žalobkyne. Samotný žalovaný v tomto prípade potvrdil, že táto pieseň odznela v rámci predvolebného mítingu SDKÚ-DS. Právna zástupkyňa žalobkyne nevedela preukázať na koľkých predvolebných mítingoch SDKÚ-DS táto pieseň odznela, uviedla len, že podľa jej názoru sa predvolebné mítingy SDKÚ-DS uskutočnili vo viacerých mestách, kde táto pieseň odznela, avšak toto tvrdenie nepreukázala predložením relevantných dôkazov. Okresný súd poukázal v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku na ustanovenie § 190 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z. z., Autorského zákona, ďalej na ustanovenie § 16 zákona č. 618/2003 Z. z., Autorského zákona, na ustanovenie § 17 ods. 1 písm. a), d) Autorského zákona a uviedol, že v zmysle tohto zákona má autor právo označiť svoje dielo menom alebo pseudonymom a žiadať, aby sa jeho meno alebo pseudonym uvádzalo na všetkých rozmnoženinách diela a pri každom použití diela na verejnosti, (a to podľa spôsobu použitia) a tiež na nedotknuteľnosť diela, najmä na jeho ochranu pred akoukoľvek nedovolenou zmenou alebo iným nedovoleným zásahom do diela. Poukázal tiež na ustanovenie § 56 ods. 1 písm. f) Autorského zákona a na ustanovenie § 442a ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že pri rozhodovaní vychádzal z citovaných zákonných ustanovení, pričom mal nesporne za preukázané, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu autorských práv žalobkyne a to tým, že jej autorské dielo - textovú časť piesne s názvom „Bez konca“ použil žalovaný bez súhlasu žalobkyne pre jeho pieseň s názvom „Ešteže“ a takto vzniknuté dielo sprístupnil verejnosti jeho živým prevedením. Zdôraznil, že žalovaný zasiahol do autorského diela žalobkyne tým, že vynechal jednu časť textu, poprehadzoval poradie slov a refrénu, pričom znaleckým posudkom vypracovaným M.. art. O. J.om mal okresný súd za preukázané, že autorkou textu v oboch skladbách porovnávaných znalcom je žalobkyňa. Žalovaný na pojednávaní potvrdil, že dielo predviedol na verejnosti, pripustil, že v jednom prípade to bolo v rámci predvolebného mítingu a jedenkrát išlo o klubový koncert, kde bolo prítomných 150 poslucháčov a ešte to bolo v jednom prípade, na ktorý si už nepamätal. Po zrušení v poradí prvého rozsudku súdu prvej inštancie krajským súdom žalobkyňa doplnila že žalovaný predviedol dielo „Ešteže“ aj v relácii odvysielanej RTVS, ktorá sa venovala otázke predvolebných mítingov a okrem toho bolo toto dielo sprístupnené verejnosti aj na stránke YouTube. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že pokiaľ právna zástupkyňa žalobkyne poukazovala na odvysielanie diela v relácii RTVS, ktorá sa týkala predvolebných mítingov, tak sa stotožnil s právnou argumentáciou právnej zástupkyne žalovaného, že v tomto prípade išlo o použitie diela na informačné účely, a to v zmysle § 33 Autorského zákona. Vo vzťahu k „výňatku“ z internetovej stránky YouTube predloženého právnou zástupkyňou žalobkyne preukazujúceho, že predmetná pieseň

tam bola zverejnená, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že z tohto listinného dôkazu nevyplýva od kedy do kedy bola pieseň „Ešteže“ na YouTube zverejnená a koľko ľudí sa s ňou takýmto spôsobom oboznámilo. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti, mal okresný súd za preukázané, že žalovaný svojim konaním, tak ako bolo vyššie uvedené, porušil autorské práva žalobkyne, preto mu uložil povinnosť na vlastné náklady zverejniť ospravedlnenie v denníku Nový Čas tak, ako to žiadala žalobkyňa, pričom považoval takéto zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia za primerané. Pokiaľ sa žalobkyňa domáhala aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že tento pojem (náhrada nemajetkovej ujmy) vo vyššie citovanom Autorskom zákone definovaný nie je. Ustanovenie § 56 ods. 1 písm. f) Autorského zákona však odkazuje na ustanovenie § 442a ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nemajetková ujma autora predstavuje jeho stratu, ktorá nie je škodou na jeho majetku a neprejavuje sa v jeho majetkovej sfére. Autor neraz práve zásahy do jeho vnútorného autorského života pociťuje ťaživejšieho ako zásahy v majetkovej oblasti. Nemajetková ujma môže vzniknúť v osobnostnej sfére autora, môže sa však prejavovať aj v spoločenských, pracovných a rodinných vzťahoch autora. Niektoré ujmy tejto povahy nemajú síce majetkovú povahu, môžu mať ale nezanedbateľné dopady aj na majetkovú sféru autora. I keď nemajetková ujma spôsobená vo vnútornej (psychickej, duchovnej, citovej a pocitovej) sfére autora sa preukazuje s ťažkosťami na báze určitých konkrétnych vonkajších prejavov, predsa len možno spravidla usúdiť, či k nej došlo a prípadne v akej intenzite. V uvedenej súvislosti poukázal okresný súd na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 278/2012, kde Najvyšší súd SR uviedol, že hoci nemajetková ujma nemôže byť kvantifikovaná žiadnym objektívnym finančným spôsobom s odkazom ma trhové mechanizmy, neznamená to, že nie je vyjadriteľná v peniazoch. I keď sa pri určovaní výšky peňažného plnenia uplatňuje voľná úvaha súdu ,nesmie ísť zo strany súdu o ľubovôľu, rozhodnutie sa musí opierať o objektívne zistené a preskúmateľné kritériá, vychádzajúce z okolností daného prípadu. Aj keď ide o objektívnu zodpovednosť, pokiaľ má byť autor so svojou žalobou úspešný, musí s poukazom na konkrétne skutkové okolnosti tvrdiť a v konaní preukázať, že k ujme takejto povahy došlo. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala svoje tvrdenia a ich opodstatnenosť z hľadiska práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, preto žalobu v tejto časti zamietol.

3. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie sa rovnako ako proti prvému rozsudku súdu prvej inštancie vydanému v tejto veci odvolala žalobkyňa a aj žalovaný.

4. Žalovaný v odvolaní uviedol, že podáva odvolanie proti výroku o povinnosti žalovaného „zverejniť“ na vlastné náklady v denníku Nový Čas ospravedlnenie v znení vymedzenom vo výroku rozsudku a voči výroku o nepriznaní nároku na náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov konania, a to z toho dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a tiež z toho dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ a f/ CSP). Ďalej uviedol, že nesúhlasí s rozhodnutím súdu prvej inštancie v časti dotknutej jeho odvolaním, pretože už v rámci prvoinštančného konania, ako aj v odvolaní zo dňa 15. 07. 2014 (proti prvému rozsudku súdu prvej inštancie v tejto veci) namietal, že postih za neoprávnený zásah do autorských práv žalobkyne, ktorého sa mal dopustiť a ktorý je vyjadrený v petite žalobného návrhu je v hrubom nepomere k tvrdenému zásahu do autorských práv žalobkyne. V uvedenej súvislosti žalovaný v odvolaní uviedol, že aj keby súd dospel k záveru, že žalovaný sa dopustil zásahu do autorských práv žalobkyne, rozhodnutie súdu o postihu musí byť primerané tomuto zásahu. Zároveň zdôraznil, že žalobkyňa v konaní len tvrdila, ale ničím nepreukázala a nešpecifikovala, na akých podujatiach, koľkokrát a v akých dňoch, pred koľkými účastníkmi bolo jej dielo neoprávnene žalovaným použité s tým, že tieto ukazovatele sú podľa názoru žalovaného rozhodujúce pre posúdenie a určenie primeraného zadosťučinenia za neoprávnený zásah do autorských práv žalobkyne. V uvedenej súvislosti žalovaný v odvolaní uviedol, že tieto jeho argumenty zohľadnil vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 26. 06. 2014 Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý prvý rozsudok súdu prvej inštancie, vydaný v tejto veci zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol: „Primeranosť zadosťučinenia závisí vždy od okolností, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do autorských práv dotknutého autora. V tomto smere existoval rozpor medzi tvrdením účastníkov, ktorý mal byť odstránený vykonaným dokazovaním, pretože pri určení spôsobu a rozsahu primeraného zadosťučinenia, musí súd prihliadať vždy na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, pričom tieto okolnosti môžu byť významné tak u osoby dotknutej neoprávneným zásahom, ako aj u osoby, ktorá neoprávnený zásah spôsobila (R 29/2001). Správne vyhodnotenie vykonaných dôkazov má vplyv tak na určenie formy a spôsobu ospravedlnenia, ako aj na výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch“. V

uvedenej súvislosti žalovaný ďalej v odvolaní poukázal na tú časť odôvodnenia zrušujúceho rozhodnutia krajského súdu, kde krajský súd uviedol, že pre posúdenie veci je podstatné, či dielo „Ešteže“ bolo predvedené skutočne len na troch podujatiach alebo či ho žalovaný verejne predviedol na všetkých predvolebných mítingoch v rámci predvolebnej kampane politickej strany SKDÚ - DS, ktorá prebiehala od januára 2012 do konca marca 2012.

4.1 Žalovaný v odvolaní poukázal tiež na to, že súd prvej inštancie mal na základe vykonaných dôkazov za preukázané (str. 7 odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 30. 06. 2016), že hudobná skladba - pieseň „Ešteže“ bola verejne predvedená na jednom predvolebnom mítingu, na klubovom koncerte a ešte v jednom prípade, na ktorý si žalovaný už nepamätal. Pokiaľ ide o jej odvysielanie v relácii RTVS, súd prvej inštancie sa stotožnil s právnou argumentáciou právnej zástupkyne žalovaného, že išlo o použitie diela v zmysle § 33 Autorského zákona a pokiaľ ide o právnou zastúpkyňou žalobkyne predložený „výňatok“ z internetovej stránky YouTube, ktorým preukazovala, že pieseň „Ešteže“ bola zverejnená na stránke YouTube, súd prvej inštancie dospel k záveru, že z uvedeného dôkazu nevyplýva od kedy do kedy bola pieseň „Ešteže“ na YouTube zverejnená, ani koľko ľudí sa s ňou oboznámilo. Žalovaný v uvedenej súvislosti v odvolaní uviedol, že k listinnému dôkazu predloženému žalobkyňou na pojednávaní konanom na okresnom súde dňa 09. 06. 2016 považuje za potrebné uviesť, že žalobkyňa nijako nepreukázala, že došlo k verejnému použitiu diela. Žalobkyňa uvedený listinný dôkaz našla zrejme tým spôsobom, že zadala do internetového vyhľadávača Google slovné spojenie R. „Ešteže“, ktorý jej vyhľadal všetky stránky, na ktorých sa toto slovné spojenie nachádza, avšak nie v kontexte s piesňou „Ešteže“, ale v kontexte s odkazom na webovú stránku piesne „Bez konca“ skupiny Živé kvety. Pokiaľ ide o samotný nárok žalobkyne na zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia sa v denníku Nový Čas, žalovaný v odvolaní uviedol, že sa v plnom rozsahu pridržiava svojich písomných, ako aj ústnych vyjadrení prednesených v konaní, pričom má za to, že nárok žalobkyne, ako aj nové rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým uložil žalovanému povinnosť na vlastné náklady zverejniť ospravedlnenie v denníku Nový Čas, nie je v súlade s účelom, ktorý sa má satisfakčnou žalobou dosiahnuť, nakoľko cieľom satisfakčnej žaloby je vyvážiť a zmierniť nepriaznivý následok neoprávneného zásahu. Vzhľadom k tomu, že v danom prípade došlo k verejnému predvedeniu diela a nie k jeho sprístupneniu verejnosti, pod ktorým sprístupnením diela verejnosti je podľa žalovaného v zmysle § 5 ods. 11 zákona č. 618/2003 Z. z., Autorského zákona potrebné rozumieť použitie diela na internete, mal byť v žalobnom návrhu podľa žalovaného primerane tomu formulovaný petit a nárok na ospravedlnenia sa, ktorého sa žalobkyňa domáha. Keďže je súd viazaný petitom žalobného návrhu a nemôže tento sám meniť, žalobu je potrebné podľa žalovaného ako nedôvodnú zamietnuť. V nadväznosti na uvedené žalovaný v odvolaní uviedol, že niekoľkokrát v priebehu konania pred súdom prvej inštancie poukázal na nevykonateľnosť petitu žaloby a v odvolaní zo dňa 15. 07. 2014 (proti prvému rozsudku súdu prvej inštancie v tejto veci) namietal tiež nevykonateľnosť výroku rozsudku, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť ospravedlniť sa žalobkyni, nakoľko podľa názoru žalovaného je tento výrok neurčitý a nepresný. Zdôraznil, že „zaviazanie žalovaného uverejniť ospravedlnenie žalobkyni v štandardnom rozmere a na viditeľnom mieste je nepresné a vyvoláva pochybnosti o tom ako správne má byť rozsudok vykonaný, pričom umožňuje stranám sporu subjektívne posúdiť, čo ony považujú za štandardný rozmer ospravedlnenia sa a viditeľné miesto pre ospravedlnenie sa, preto mala žalobkyňa podľa názoru žalovaného v petite žaloby presne špecifikovať akým spôsobom má žalovaný svoju povinnosť splniť. Na základe takto formulovaného petitu žaloby a výroku rozsudku prvoinštančného súdu by totiž mohlo podľa žalovaného dôjsť k situácii, že aj v prípade, ak by si žalovaný svoju povinnosť podľa rozsudku a svojho vlastného uváženia o tom, čo je viditeľné a štandardné splnil, žalobkyňa by so splnením povinnosti žalovaného nemusela byť spokojná, nakoľko za štandardné a viditeľné môže považovať niečo iné ako žalovaný. Podľa názoru žalovaného mal súd prvej inštancie „žalobu zamietnuť ako nevykonateľnú“, nakoľko petit žaloby je nezrozumiteľný, nepresný a neurčitý. V nadväznosti na uvedené žalovaný v odvolaní uviedol, že petit žaloby a výrok odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o jeho povinnosti ospravedlniť sa je nevykonateľný aj z toho dôvodu, že žalobkyňa v priebehu konania tvrdila, že žalovaný jej dielo - textovú časť piesne „Bez konca“ zmenil, poprehadzoval jednotlivé verše, zmenil text a urobil do neho zásahy tak, že vypustil časť textu, zmenil názov diela ako aj pôvodný zmysel a myšlienku autorského diela žalobkyne - textovej časti pieste „Bez konca“ s tým, že takto zmenené spojené dielo pod názvom „Ešteže“ sprístupnil verejnosti. S ohľadom na uvedené tvrdenia žalobkyne, ktoré považoval súd prvej inštancie za preukázané, mal podľa žalovaného petit žaloby správne znieť tak, že „O. R. sa ospravedlňuje L. O. za neoprávnenú zmenu jej autorského diela - textovej časti piesne „Bez konca“ a následné neoprávnené použitie takto zmeneného diela pre spojenie so svojim hudobným dielom ako aj verejné vykonanie takto vzniknutého

spojeného diela pod názvom „Ešteže“ na verejnosti“. Žalovaný v odvolaní tiež poukázal na tú skutočnosť, že takto zmenené dielo nikdy nesprístupnil verejnosti, ako uviedol súd prvej inštancie vo výrokovej časti odvolaním napadnutého rozsudku, pričom sprístupnenie diela žalovaným verejnosti nebolo v konaní ani preukázané. Sprístupnením diela verejnosti sa totiž podľa § 5 ods. 11 zákona č. 618/2003 Z. z., Autorského zákona v znení platnom v rozhodnom čase, rozumie prenos diela takým spôsobom, aby k nemu mal jednotlivec prístup z miesta a v čase, ktorý si sám zvolí, t. j. ide o použitie diela na internete. Žalovaný dielo trikrát verejne vykonal - predviedol (§ 5 ods. 15 písm. a) Autorského zákona). V konaní nebolo preukázané žiadne ďalšie použitie diela žalovaným ani to, že by žalovaný dielo verejne šíril na internete, teda že by dielo sprístupnil verejnosti, preto petit žaloby nemal byť podľa žalovaného formulovaný tak, že žalovaný sa ospravedlňuje za neoprávnené sprístupňovanie takto vzniknutého diela, ale mal byť správne formulovaný tak, že žalovaný sa ospravedlňuje za neoprávnené verejné vykonanie takto vzniknutého diela. Text ospravedlnenia uvedený v žalobnom petite podľa názoru žalovaného nezodpovedá skutkovým tvrdeniam žalobkyne a stavu preukázanému v konaní, a teda nezodpovedá ani neoprávnenému zásahu do autorských práv žalobkyne. Žalobnému návrhu preto v zmysle jeho petitu (pokiaľ ide o nárok na morálne zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia) možno vyhovieť buď ako celku alebo ho ako celok zamietnuť, pretože žalobe nemožno vyhovieť čiastočne alebo navrhovaný text žalobného petitu meniť. V závere odvolania žalovaný uviedol, že má za to, že a) nárok žalobkyne na zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia v denníku Nový čas je neprimeraný a nedôvodný, nakoľko neboli splnené podmienky pre jeho priznanie, ďalej že b) žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno pokiaľ ide o preukázanie jej nároku na morálne zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia v takej forme, takým spôsobom a v takom rozsahu ako si tento nárok uplatnila žalobným návrhom (petitom), že c) žalobkyňa si neuplatnila svoj nárok na morálne zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia sa v súlade so svojimi skutkovými tvrdeniami o sprístupnení diela verejnosti a keďže súd nemôže text žalobného petitu v tomto prípade meniť, nárok žalobkyne je nedôvodný. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť ospravedlniť sa žalobkyni v denníku Nový čas v znení „O. R. sa ospravedlňuje L. O. za neoprávnené použitie jej autorského diela - textovej časti piesne s názvom „Bez konca" pre spojenie so svojím hudobným dielom, ako aj za sprístupnenie takto vzniknutého spojeného diela pod názvom „Ešteže" verejnosti, a to v štandardnom rozmere a na viditeľnom mieste, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, je podľa názoru žalovaného nevykonateľný. Na základe uvedených skutočností žalovaný v odvolaní navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaním napadnutom výroku o povinnosti žalovaného ospravedlniť sa žalobkyni zmenil tak, že žalobu zamieta a aby zaviazal žalobkyňu nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 1 893,86 € k rukám právnej zástupkyne žalovaného, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

5. Žalobkyňa v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie uviedla, že odvolanie podáva proti výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy zamietol a tiež proti výroku o trovách konania, a to z toho dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a tiež z toho dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ďalej uviedla, že podanou žalobou si uplatnila nároky z porušenia autorského práva, ku ktorému (porušeniu) došlo tým, že žalovaný napriek jej striktnému nesúhlasu použil jej autorské dielo - textovú časť piesne s názvom „Bez konca" pre spojenie s jeho hudobným dielom, pričom do diela výrazne zasiahol a zmenil jeho pôvodný zmysel a následné toto dielo pod novým názvom „Ešteže" sprístupnil verejnosti, a to navyše aj na predvolebných mítingoch politickej strany SDKÚ-DS. Žalobkyňa sa v dôsledku porušenia jej autorského práva domáhala voči žalovanému zverejnenia ospravedlnenia a zaplatenia náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 25 000 €. Súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov usúdil, že autorské právo žalobkyne bolo nesporne porušené a že sú dané zákonné podmienky pre priznanie zadosťučinenia vo forme ospravedlnenia. Popri práve na zverejnenie ospravedlnenia však žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy nepriznal. V uvedenej súvislosti žalobkyňa v odvolaní uviedla, že s rozhodnutím súdu prvej inštancie nemôže súhlasiť, považuje ho za nesprávne. Súd prvej inštancie napriek aplikovaniu správnych zákonných ustanovení a to ustanovenia § 56 ods. 1 písm. h) Autorského zákona a § 442a ods. 1 Občianskeho zákonníka, dospel k nesprávnemu právnemu záveru, keď uložil žalovanému povinnosť zverejniť na jeho náklady ospravedlnenie žalobkyni z dôvodu, že porušil jej autorské práva a hneď na to v odôvodnení zamietnutia nároku žalobkyne na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy konštatoval, že žalobkyňa nepreukázala vznik nemajetkovej ujmy. Spochybňovaním skutočnosti, že nemajetková ujma na strane žalobkyne vôbec nastala, súd prvej inštancie potvrdil, že pojem nemajetkovej ujmy si nesprávne vyložil a zároveň ho nesprávne právne interpretoval. V uvedenej súvislosti žalobkyňa v odvolaní uviedla, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vzniká autorovi za predpokladu, že zásahom do jeho autorských práv

mu vznikne iná ako majetková škoda, t. j. nemajetková ujma. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy možno uplatniť pri porušení alebo ohrození výhradných osobnostných autorských práv. Medzi výhradné osobnostné autorské práva patrí aj právo na nedotknuteľnosť diela, na porušenie ktorého žalobkyňa v konaní poukazovala. Právo na nedotknuteľnosť diela dáva autorovi možnosť brániť sa proti tomu, aby niekto jeho dielo bez jeho predchádzajúceho súhlasu akokoľvek zmenil alebo aby ho používal spôsobom, ktorý ho znetvoruje a znižuje jeho hodnotu. Dané právo predovšetkým chráni tvorivosť autora a jeho osobné schopnosti vyjadriť sa dielom. Ani oprávnený používateľ, t. j. osoba, ktorá získala licenčnou zmluvou súhlas na použitie diela, nemôže vykonať do diela žiadne zásahy a zmeny. Právo na nedotknuteľnosť diela sa vzťahuje tak na dielo ako celok, ako aj na jeho jednotlivé časti i jeho názov. Nedotknuteľnosť diela môže byť porušená zmenou, vykonanou priamo v podstate diela alebo použitím diela spôsobom, ktorým sa znižuje jeho umelecká hodnota. Priama zmena sa môže týkať zmeny obsahu alebo formy diela, pričom vždy ide o zmenu kvalitatívnu i kvantitatívnu. Skracovanie, rozširovanie, zmenšovanie i zväčšovanie diela má za následok rovnako ako jeho transformácia, zmenu samotného diela. Nepriamo môže byť právo na nedotknuteľnosť diela porušené spôsobom použitia diela. Bez súhlasu autora nie je možné dielo spájať s iným dielom, ani ho nemožno zaradiť do databázy. Napokon nie je možné použiť dielo spôsobom, ktorý mení jeho umelecké vyznenie odlišné od estetického vnímania diela v jeho originálnej podobe. Často krát ide o následok jeho deformácie a znetvorenia. Na rozdiel od všeobecných osobnostných práv upravených v § 11 - § 16 Občianskeho zákonníka sa pri porušení osobnostných autorských práv nepreukazuje zníženie dôstojnosti alebo vážnosti autora, resp. porušenie dobrého mena a dobrej povesti autora. Každý zásah do diela vykonaný osobou odlišnou od autora a bez jeho predchádzajúceho súhlasu, vždy znehodnocuje dielo, má negatívny vplyv na jeho podstatu a deformuje zámery autora, ktoré chcel dielom vyjadriť. Kompenzácia nemajetkovej ujmy sa uskutočňuje formou primeraného zadosťučinenia, ktoré má predovšetkým podobu morálneho zadosťučinenia - ospravedlnenia. Primerané zadosťučinenie v materiálnej forme - v peniazoch prichádza do úvahy v prípade, ak sa vzhľadom na okolnosti neoprávneného zásahu morálne zadosťučinenie nejaví ako dostačujúce. Oba nároky uplatňované žalobkyňou - ospravedlnenie i peňažná náhrada - sú reparáciou nemajetkovej ujmy. Je absolútne v rozpore s logikou, aby súd prvej inštancie pri priznaní práva na ospravedlnenie konštatoval vážne porušenie autorských práv žalobkyne, a teda nemajetkovú ujmu, ktorá jej v dôsledku tohto porušenia vznikla a následne jej nárok na náhradu aj v peniazoch zamietol s odôvodnením, že nepreukázala vznik nemajetkovej ujmy. Ak mal súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania nesporne preukázané, že žalovaný vážne porušil autorské práva žalobkyne, jeho povinnosťou bolo posúdiť, či zadosťučinenie, ktorého sa žalobkyňa voči žalovanému z tohto titulu domáha, tak vo forme ospravedlnenia ako aj v peňažnej forme, je primeranou satisfakčnou, kompenzačnou a reparačnou náhradou. Žalobkyňa má za to, že súd prvej inštancie popri nesprávnom právnom posúdení veci nepostupoval pri hodnotení výsledkov dokazovania správne, keď dospel k záveru, že ospravedlnenie je postačujúcou kompenzáciou ujmy vzniknutej neoprávneným zásahom žalovaného do osobnostných autorských práv žalobkyne. Nehodnotil každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Neprihliadol starostlivo na všetko, čo za konania vyšlo najavo, vrátane skutočností, ktoré z dôkazov vyplynuli a na ktoré žalobkyňa na pojednávaniach, ako aj v písomných vyjadreniach, poukazovala. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie ani bližšie nevysvetlil, prečo považoval priznané zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia za primerané a dostatočné. Nezdôvodnil prečo po prihliadnutí na objektívne zistené a preskúmateľné kritéria, nepriznal žalobkyni za ujmu spôsobenú jej žalovaným jeho nekorektným, nemorálnym a autorské práva popierajúcim konaním náhradu aj v peňažnej forme. Neuviedol ani prečo v pôvodnom konaní dospel k záveru, že sú splnené zákonné podmienky pre priznanie zadosťučinenia za spôsobenú nemajetkovú ujmu tak vo forme ospravedlnenia, ako aj peňažnej náhrady, a prečo v tomto ďalšom konaní už tieto podmienky splnené nie sú. Skutočnosť, či žalovaný prezentoval pieseň s názvom „Ešteže" len na troch podujatiach, ako to sám výslovne priznal alebo či na všetkých predvolebných mítingoch politickej strany SDKÚ-DS, môže mať určitý vplyv na posúdenie formy a spôsobu ospravedlnenia a výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy. Nepreukázanie tejto skutočnosti však nemôže byť dôvodom na zamietnutie nároku žalobkyne na peňažnú náhradu ako takého, teda v celom rozsahu. Takýto postup súdu prvej inštancie určite nepredpokladal ani odvolací súd, keď dané skutočnosti uviedol v odôvodnení svojho zrušovacieho rozhodnutia. Celkový počet prípadov neoprávnene použitého diela žalobkyne zo strany žalovaného je len jedným, rozhodne však nie jediným objektívne preskúmateľným kritériom, na ktorý mal súd prvej inštancie pri rozhodovaní o priznaní satisfakčných nárokov žalobkyne prihliadať. Pri určovaní výšky primeraného zadosťučinenia sú súdy povinné prihliadať najmä na rozsah vzniknutej ujmy, ako aj na okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do autorského práva došlo. Rozsah vzniknutej ujmy nepredstavuje len časové obdobie, v rámci ktorého dochádzalo k porušovaniu

autorských práv, ale predovšetkým aj charakter a spôsob porušenia autorských práv. Súd prvej inštancie mal pri posudzovaní oprávnenosti nároku žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy aj v peniazoch vychádzať zo spôsobu akým žalovaný zasiahol do autorských práv žalobkyne a prihliadnuť na skutočnosť, že žalovaný použil autorské dielo žalobkyne nielen bez jej vedomia a súhlasu, ale napriek jej výslovne prejavenému a striktnému nesúhlasu s akýmkoľvek použitím jej diela. Žalovaný nespochybnil a nepoprel, že v roku 2008 poveril svojho manažéra B.a Šebu, aby žalobkyňu oslovil a získal od nej súhlas na použitie jej autorského diela - textovej časti piesne s názvom „Bez konca", ktorý text sa mu páčil a chcel k nemu zložiť svoju vlastnú hudbu. Žalovaný potvrdil, že od žalobkyne žiadaný súhlas nezískal. Pri rozhodovaní o priznaní primeraného zadosťučinenia by sa malo vždy dôrazne rozlišovať medzi prípadmi, keď k neoprávnenému použitiu autorského diela dôjde v dôsledku toho, že používateľ opomenie, či už vedome alebo nevedome, obrátiť sa na autora a vyžiadať si jeho súhlas a prípadmi, keď je autor za účelom poskytnutia súhlasu na použitie svojho diela oslovený a následne je jeho dielo svojvoľne v rozpore s jeho prejavenou vôľou použité. Použitie autorského diela napriek nesúhlasu jeho autora je priťažujúcou okolnosťou, na ktorú malo byť súdom prvej inštancie dôsledne prihliadnuté. Autorské dielo žalobkyne navyše žalovaný nepoužil v jeho pôvodnej podobe, t. j. v podobe, v akej bolo pôvodne žalobkyninou tvorivou duševnou činnosťou vytvorené. Pri použití žalobkyninho autorského diela žalovaný nerešpektoval ani jej osobnostné autorské právo na nedotknuteľnosť diela a do diela niekoľkokrát hrubým spôsobom zasiahol. Vynechaním časti textu a poprehadzovaním poradia jednotlivých slôh, žalovaný zmenil a zdeformoval zámery a myšlienky žalobkyne, ktoré chcela svojim dielom vyjadriť. Autorské dielo žalobkyne, vypovedajúce o nemožnosti ovplyvniť náš osud, sa v podaní žalovaného zmenilo na „hnanie osudom“, čím sa absolútne zmenil jeho pôvodný zmysel. Okrem vykonaných zásahov, žalovaný priamo v texte autorského diela žalobkyne, bez vedomia a súhlasu žalobkyne, zmenil žalovaný aj názov jej autorského diela. Spôsob nového zhudobnenia autorského diela žalobkyne žalovaným zbavil (žalobkyninou tvorivou duševnou činnosťou) vytvorených slov ich obsahu, zničil celkovú „dušu" žalobkyninej pôvodne zhudobnenej piesne „Bez konca“.. Porovnaním zvukového záznamu piesne „Bez konca", interpretovanej žalobkyňou a zvukovoobrazového záznamu piesne „Ešteže", interpretovanej žalovaným, vyznievajú žalobkyňou vytvorené slová v piesni „Ešteže" pateticky a prázdne. Pohoda, absolútny nadhľad a sila, ktorá je hmatateľná v piesni „Bez konca", v piesni „Ešteže" uniká. Žalovaný tak niekoľkokrát porušil právo žalobkyne na nedotknuteľnosť diela. Vykonal zmeny priamo v podstate diela, spojil dielo s iným - svojim vlastným hudobným dielom. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že ide o ujmu, ktorú by za závažnú považoval aj každý iný autor nachádzajúci sa v postavení a na mieste žalobkyne. Každá zmena formy alebo každé spojenie originálneho diela s dielom odlišného charakteru má za následok iné vyznenie diela a ruší autorov zámer. Hoci žalobkyňa nemohla súdu prvej inštancie preukázať na koľkých predvolebných mítingoch politickej strany SDKÚ-DS žalovaný neoprávnene použil jej dielo. Nezanedbateľnou skutočnosťou, na ktorú mal súd prvej inštancie prihliadať je, že žalovaný nezasiahol do autorských práv len raz, náhodou, ale opakovane. Sám žalovaný priznal, že pieseň „Ešteže“ prezentoval na troch podujatiach. Odhliadnuc od uvedeného je však dôvodný predpoklad, že žalovaný s piesňou „Ešteže“ nevystúpil len raz na jednom jedinom predvolebnom mítingu ako to tvrdil súd prvej inštancie, ale že táto bola časťou, ak nie dokonca trvalou súčasťou jeho vystúpení v rámci predvolebnej kampane politickej strany SDKÚ- DS. Tvrdenie žalovaného o opaku je absolútne v rozpore s logikou. Prečo by si žalovaný chcel rozšíriť, prípadne zmeniť svoje repertoár len v jednom prípade, prečo by inak siahal po diele žalobkyne, keď by ho nechcel riadne využiť. V tejto súvislosti je nutné tiež zdôrazniť, že dôvodom poukazovania žalobkyňou na skutočnosť, že pieseň „Ešteže“ odznela aj v rámci relácie STV o predvolebných mítingoch, ako aj že bola zverejnená na internetovej stránke YouTube, nebolo preukázanie ďalšieho porušenia autorských práv žalovaným, t. j. neoprávnené udelenie súhlasu na použitie v týchto médiách, ale preukázanie možnosti oboznámiť sa s touto piesňou aj u tých osôb, ktoré sa predvolebných mítingov SDKÚ DS konaných po celom Slovensku nezúčastnili. Práve z televízie a internetu sa o existencii piesni „Ešteže“ dozvedeli fanúšikovia žalobkyne a následne ju s udivením začali kontaktovať, či dala žalovanému svoj súhlas. Rovnako významným a dôležitým objektívne preskúmateľným kritériom ako tvrdením neoprávneného zásahu je aj vedomosť a úmysel porušovateľa. Zodpovednosť za porušenie autorského práva je založená na objektívnom princípe. Zavinenie ani vedomie o neoprávnenosti konania sa nevyžaduje. Vykonané dokazovanie v danej veci však jednoznačne preukázalo, že žalovaný od samého počiatku vedel, že porušuje autorské práva žalobkyne. Žalovaný si bol plne vedomý, že žalobkyňa ako autorka textovej časti piesne „Ešteže“ a „Bez konca“ a súčasne aj jej interpretka, mu svoj súhlas na použitie diela výslovne a kategoricky odoprela. Napriek tejto skutočnosti jej dielo použil a prezentoval ho na verejnosti ako svoju novú pesničku. Ďalšou priťažujúcou okolnosťou je skutočnosť, že žalovaný je sám tvorivo činnou osobou a pozná práva, ktoré vyplývajú pre neho z autorského zákona. Svoju právnu uvedomelosť žalovaný potvrdil i tým, že

poveril svojho manažéra oslovením žalobkyne za účelom získania jej súhlasu s nakladaním použitého diela. Žalovaný si bol teda v celom rozsahu vedomý, že dielo žalobkyne používa neoprávnene a že tým porušuje jej autorské práva. Významnou okolnosťou, na ktorú mal súd prvej inštancie prihliadať je i miesto neoprávneného použitia autorského diela žalobkyne žalovaným, a to predvolebný míting politickej strany. Použitie diela, obzvlášť v politickej súťaži strán je možné len so súhlasom jeho autora. I v prípade, že používateľ súhlas na akékoľvek použitie diela od autora získal, politická súťaž je natoľko špecifická, že na použitie diela nie je potrebný osobitný súhlas autora, výslovne udelený na tento účel. V prejednávanom prípade si navyše hudobná skupina Živé kvety, ktorej frontmankou je žalobkyňa, zakladá na tom, že je skupinou apolitickou, bez spojenia so žiadnou politickou stranou. I keď žalobkyňa nemohla preukázať, že žalovaný prezentoval predmetnú pieseň na všetkých predvolebných mítingoch SDKÚ-DS, na preukázanie neoprávneného zásahu a vzniku nemajetkovej ujmy, v tejto súvislosti by postačovalo i len jedno koncertné vystúpenie žalovaného na predvolebnom mítingu SDKÚ-DS. Pri posudzovaní oprávnenosti nároku žalobkyni nemožno napokon opomenúť ani skutočnosť, že žalovaný nemal záujem na mimosúdnom vysporiadaní tejto záležitosti. V závere odvolania žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd jej odvolaniu vyhovel.

6. K obsahu odvolania žalobkyne sa vyjadril žalovaný prostredníctvom svojej právnej zástupkyne a vo vyjadrení uviedol, že sa pridržiava a trvá na svojich doterajších ústnych ako aj písomných vyjadreniach a podaniach. Žalobkyňa podľa jeho názoru v odvolaní uvádza skutočnosti, ktoré si vzájomne protirečia, nemajú oporu v skutočnostiach uvedených v rozsudku, voči ktorému odvolanie smeruje, ani v skutkovom či právnom stave zistenom v priebehu súdneho konania a vo vykonanom dokazovaní. Uvádza, že žalovaný do diela výrazne zasiahol, zmenil jeho pôvodný zmysel, znetvoril ho, zničil dušu piesne, zdeformoval ho atď. Uvedené tvrdenie žalobkyne je podľa názoru žalovaného v rozpore so závermi vykonaného dokazovania, najmä so závermi znaleckého posudku zo dňa 22. 10. 2013, ktorý vypracoval znalec M.. Art. G. J., z ktorého obsahu vyplýva, že žalovaný úpravou diela neznehodnotil dielo žalobkyne. Žalobkyňa v konaní nepreukázala, že použitím diela zo strany žalovaného došlo k výraznému zásahu do jej diela, tak ako to tvrdí a už vôbec nie, že by žalovaný svojim konaním dielo znetvoril, či zničil jeho umeleckú hodnotu („dušu"). Pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy nestačí preukázať, že k porušeniu práva žalobkyne došlo, ale je potrebné preukázať, či nárok uplatnený v súdnom konaní, pokiaľ ide o jeho rozsah, spôsob a formu korešponduje s vykonaným zásahom do práv žalobkyne a či postih za porušenie práv žalobkyne je primeraný. Petit žaloby je podľa žalovaného žalobkyňou naformulovaný tak, že tieto zákonné podmienky pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy, či už morálnej alebo finančnej, splnené neboli. Náhrada ujmy, ktorej sa žalobkyňa podanou žalobou domáha je neprimeraná v porovnaní so zásahom do jej autorských práv zo strany žalovaného, pričom žalobkyňa v konaní neuniesla dôkazné bremeno pre priznanie nároku v takom rozsahu a znení ako si tento uplatnila.

7. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že k tvrdeniu žalovaného (uvedenému v jeho odvolaní), že žalobkyňa v konaní nepreukázala, že použitím jej autorského diela (textovej časti piesne „Ešteže“) žalovaným, napriek jej výslovnému nesúhlasu, došlo k výraznému zásahu do jej autorských práv a tiež, že v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázala, že by žalovaný zásahom do jej autorského diela, dielo znetvoril, či zničil jeho umeleckú hodnotu, považuje za potrebné uviesť, že predmetom ochrany autorských práv je tvorivá činnosť, ktorá sa prejavuje v tom ako je myšlienka, námet, látka vo svojej vonkajšej i vnútornej forme tvorivo spracovaná. Právo na nedotknuteľnosť diela patri medzi výhradné osobnostné autorské práva, ktoré prislúchajú autorovi popri výhradných majetkových autorských právach. Sú to oprávnenia osobnostného charakteru smerujúce k tomu, aby dielo tak, ako ho autor vytvoril, naplnilo svoje umelecké i kultúrne poslanie bez ohľadu na to, aký z neho vyplynie ekonomický výťažok. Je to oprávnenie smerujúce k uplatneniu autorovej osobnosti v spojení s umeleckou cťou a - úspechom diela. Nedotknuteľnosť diela predstavuje jeho formálnu i obsahovú, resp. morálnu integritu. Každá zmena vykonaná v diele priamo alebo nepriamo bez súhlasu autora, je nedovoleným zásahom do diela, nakoľko mení jeho zmysel. Týmto spôsobom použité dielo už nie je tým, čo autor zamýšľal. Ide nielen o etický, ale aj právny rozmer. V uvedenej súvislosti žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že porovnanie pôvodného originálneho diela žalobkyne „Bez konca" a pozmeneného textu interpretovaného žalovaným pod názvom „Ešteže" je najlepším svedectvom vykonania neoprávneného zásahu, ktorého sa žalovaný dopustil prehodením a vypustením veršov diela žalobkyne. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného ďalej uviedla, že k záverom znaleckého posudku vypracovaného M.. Art. O. Zajáčkom sa vyjadrila už v podaní zo dňa 17.04.2014. Poukázala pritom na tú skutočnosť, že súdom ustanovený znalec nesprávne pochopil otázku, či zásahom do diela žalobkyne došlo zo strany žalovaného k zníženiu umeleckej hodnoty

diela. Namiesto hodnotenia piesne „Ešteže", teda žalovaným zmeneného a neoprávnene použitého diela žalobkyne, znalec posudzoval použitie pôvodného diela žalobkyne s názvom „Bez konca" v budúcnosti. K tvrdeniu žalovaného, že súd prvej inštancie nikde v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol, že nárok žalobkyne, tak ako si ho uplatnila v petite žaloby, je nesporne preukázaný, ako aj že nemajetková ujma, priznania ktorej sa žalobkyňa podanou žalobou domáha je neprimeraná, žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že k záveru, že nárok žalobkyne je nesporne preukázaný a zákonné podmienky pre priznanie zadosťučinenia sú splnené, dospel súd prvej inštancii ešte v pôvodnom konaní. V odôvodnení svojho prvého rozhodnutia zo dňa 26.06.2014, ako aj druhého rozhodnutia zo dňa 30. 06. 2016 po vykonanom doplnení dokazovania, súd prvej inštancie na mnohých miestach uvádza, že použitie diela žalovaným napriek nesúhlasu žalobkyne mal nesporne preukázané, rovnako tak, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu autorských práv žalobkyne. Tak ako žalobkyňa uviedla vo svojom odvolaní, ak súd prvej inštancie považoval porušenie autorských práv žalobkyne žalovaným za nesporné, bol povinný posúdiť či ňou uplatňované zadosťučinenie vo forme náhrady nemajetkovej ujmy je primeranou satisfakčnou, kompenzačnou a reparačnou náhradou. Poukazovaním na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie žalovaný len rozptyľuje pozornosť. V argumentácii žalovaný opakovane uvádza: „žalovaný ma za to“, „žalovaný sa nestotožňuje s tvrdením žalobkyne“, „ide len o nepotvrdenú hypotézu žalobkyne“, „uvedené tvrdenie žalovaný považuje za rozporné, za bezpredmetné." Vyvracanie argumentov žalobkyne žalovaným svedčí o nenáležitom, subjektívnom prístupe k jeho pochybeniu, o zľahčovaní jeho konania a o nerešpektovaní zákonnej úpravy, porušenia ktorej sa dopustil. Žalovaný pritom sám otvorene priznal, že oslovil žalobkyňu prostredníctvom svojho manažéra a žiadal súhlas na použitie jej diela a hoci súhlas žalobkyne na použitie jej diela nezískal, jej dielo napriek tomu pre svoje vlastné potreby použil, vykonal zásahy meniace dielo a verejne s ním vystupoval. K označeniu argumentácie žalobkyne, že „každý zásah do diela vykonaný osobou odlišnou od autora bez predchádzajúceho súhlasu autora vždy znehodnocuje dielo, má negatívny vplyv na jeho podstatu a deformuje zámery autora, ktoré chcel dielom vyjadriť", žalovaným za nepotvrdenú hypotézu žalobkyne, žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že jedine autor môže svoje dielo meniť, rozširovať ho, skracovať alebo robiť v diele iné zásahy. Bez súhlasu autora sa nemôžu vykonať v diele žiadne zmeny, i keby boli na uplatnenie diela prospešné. Bez súhlasu autora nemožno opraviť ani nedostatky diela. Právo na nedotknuteľnosť diela neoprávňuje k vykonaniu zmien ani redaktorov a dramaturgov. Môžu autorovi len adresovať svoje pripomienky alebo podnety s tým, že autor ich nemusí rešpektovať. Ak autor nechce s navrhovanými zmenami diela súhlasiť, od použitia takého diela sa upúšťa. Ak autor pripomienky prijme, zmeny vykoná sám. Ak ich vykonanie zverí inej osobe, dáva na to osobitný súhlas. Nedotknuteľnosť diela platí i pre spojenie diela s iným dielom alebo zaradenie diela do súborného diela /databázy. Zasiahnuť do diela bez súhlasu autora nie je oprávnený ani vlastník hmotného substrátu. Ochrana týchto práv zostáva autorovi vyhradená i vtedy, ak autor udelil licenciu na použitie svojho diela inej osobe. Ani nadobúdateľ práva použiť dielo (licencie) nie je bez súhlasu autora oprávnený niečo na diele alebo jeho názve zmeniť. K tvrdeniu žalovaného, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno, čo do preukázania intenzity a rozsahu zásahu do jej autorských práv, žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že s týmto tvrdením žalovaného sa nemožno stotožniť, pretože intenzitu a rozsah neoprávneného zásahu do svojich autorských práv žalobkyňa v konaní preukazovala samotným použitím jej diela žalovaným pre spojenie s jeho hudobným dielom a vykonaním zásahov do jej diela žalovaným, čím žalovaný zmenil pôvodný zmysel jej diela, zdeformoval zámery a myšlienky, ktoré chcela dielom vyjadriť. K tvrdeniu žalovaného, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil skutočnosti potrebné na posúdenie primeranosti zadosťučinenia, žalobkyňa vo vyjadrení uviedla, že sa s uvedeným tvrdením žalovaného nestotožňuje a trvá na argumentácii uvedenej v odvolaní. K označeniu argumentácie žalobkyne, že „ide o ujmu, ktorú by za závažnú považoval každý autor nachádzajúci sa v postavení a na mieste žalobkyne", žalovaným za bezpredmetnú a žiadnym spôsobom v konaní nepreukázanú, žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že uvedená argumentácia je všeobecne uznávaným výkladom zákonnej úpravy práva na nedotknuteľnosť diela. Daný argument jednoznačne vyplýva z ochrany integrity autorského diela a tvorivosti autora, ktorú zákon priznáva každému autorovi. K tvrdeniu žalovaného, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno, že žalovaný nevystúpil s piesňou „Ešteže" len raz, žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že v žiadnej právnej úprave nie je uvedené, koľkokrát by malo byť daným spôsobom dielo neoprávnene použité, aby si poškodený autor mohol uplatniť nárok z porušenia jeho autorských práv. I keby išlo len o jedno jediné vystúpenie, spôsob, akým žalovaný dielo použil, oprávňuje poškodenú žalobkyňu uplatňovať si nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. K označeniu argumentácie žalobkyne, že „na použitie diela v politickej súťaži je potrebný osobitný súhlas autora, výslovne udelený na tento účel" žalovaným za bezpredmetné a bez opory v Autorskom zákone, žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného

uviedla, že autorskoprávne zmluvy sú prísne kauzálne. Spôsob, akým bude dielo použité, je jednou z podstatných náležitosti licenčnej zmluvy, ktorou autor udeľuje súhlas na použitie svojho diela. Autor má právo udeľovať súhlas na každé použitie svojho diela, pričom výpočet spôsobov použitia diela uvedený v § 18 ods. 2 Autorského zákona je len demonštratívny. Ani autor literárneho diela nedáva svoj súhlas len na jeho vydanie, ale odsúhlasuje aj vyhotovenie rozmnožením vo formáte tlačenej knihy, elektronickej podoby (e-kniha) a na nosičoch (CD, DVD) a jeho rozširovanie predajom alebo inou formou prevodu vlastníckeho práva, sprístupnením verejnosti v počítačovej sieti (Internet), spracovaním, spojením s dielom iného autora, zaradením do databázy, verejným vystavením diela, či jeho verejným vykonaním. K neuznaniu faktu, že hudobná skupina Živé kvety, ktorej je žalobkyňa frotmankou, si zakladá na tom, že je skupinou apolitickou žalovaným, žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že i keď vo všeobecnosti môže mať dielo politické vyznenie (podfarbenie), napr. proti porušovaniu ľudských práv, použitie vo volebnej kampani je špecifického charakteru. Evidentne dochádza k prezentovaniu podpory subjektu, na podujatí ktorého sa dielo vykonáva, čo je preukázanie zainteresovanosti. Bez súhlasu autora takéto použitie nie je možné. Žalobkyňa by na takéto použitie svojho diela s politickým zameraním súhlas nikdy neudelila. Konanie žalovaného je zavineným vedomým zásahom do diela žalobkyne. Žalovaný vedel, že koná protiprávne, že nemá súhlas žalobkyne na dispozíciu s jej dielom a napriek tomu nedbal na právo inej osoby a úmyselne použil jej dielo. Dielo žalobkyne si prisvojil a vydával ho za svoje vlastné dielo. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhla, aby odvolací súd jej odvolaniu vyhovel.

8. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), prejednal odvolanie žalobkyne a žalovaného z dôvodov a v rozsahu danom ustanovením § 379 a § 380 CSP, na odvolacom pojednávaní podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť na vlastné náklady zverejniť v denníku Nový čas ospravedlnenie žalobkyni spôsobom a v znení vymedzenom vo výroku odvolaním napadnutého rozsudku podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil; vo výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy zamietol a vo výroku o trovách prvoinštančného konania rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

9. Podľa ustanovenia § 190 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z. z., Autorský zákon, ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. januárom 2016, pričom vznik týchto vzťahov vrátane nárokov z nich vyplývajúcich, ako aj práva zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z nich vyplývajúcich sa posudzujú podľa predpisu účinného do 31. Decembra 2015; to neplatí, ak odseky 3 a 4 ustanovujú inak.

10. Podľa ustanovenia § 16 zákona č. 618/2003 Z. z., Autorského zákona (ďalej len „Autorský zákon“), autorské právo zahŕňa výhradné osobnostné práva a výhradné majetkové práva.

11. Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 písm. a) Autorského zákona, autor má právo označiť svoje dielo menom alebo pseudonymom a žiadať, aby sa jeho meno alebo pseudonymum uvádzalo na všetkých rozmnoženinách diela náležitým spôsobom pri každom použití diela na verejnosti, a to podľa spôsobu použitia.

12. Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 písm. c) Autorského zákona, autor má právo rozhodnúť o zverejnení svojho diela.

13. Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 písm. d) Autorského zákona, autor má právo na nedotknuteľnosť svojho diela, najmä na ochranu pred akoukoľvek nedovolenou zmenou alebo akýmkoľvek nedovoleným zásahom do diela.

14. Podľa ustanovenia § 56 ods. 1 písm. f) Autorského zákona, autor, do ktorého práva sa neoprávnene zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, môže sa domáhať najmä náhrady ujmy podľa osobitného predpisu.

15. Podľa ustanovenia § 442a ods. 1Občianskeho zákonníka, pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva sa uhrádza aj nemajetková ujma v peniazoch, ak by sa priznanie iného zadosťučinenia, najmä ospravedlnenie alebo zverejnenie rozhodnutia súdu na náklady osoby, ktorá porušila alebo ohrozila právo duševného vlastníctva, nezdalo postačujúce.

16. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti záverov súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích námietok žalobkyne, ktorá sa odvolala proti výroku, ktorým okresný súd žalobu v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch zamietol a proti výroku o trovách konania a tiež z hľadiska odvolacích námietok žalovaného, ktorý sa odvolal proti výroku, ktorým mu súd prvej inštancie uložil povinnosť na vlastné náklady zverejniť ospravedlnenie sa žalobkyni v denníku Nový čas spôsobom a v znení uvedenom vo výroku odvolaním napadnutého rozsudku a aj proti výroku o trovách konania; v dôsledku odvolania podaného žalobkyňou a odvolania podaného žalovaným sa stalo predmetom odvolacieho konania preskúmanie rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu.

17. Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalovaného, ktorý v odvolaní namietal neurčitosť a nevykonateľnosť výroku rozsudku súdu prvej inštancie v časti, v ktorej mu súd prvej inštancie uložil povinnosť na vlastné náklady zverejniť v denníku Nový čas ospravedlnenie žalobkyni v rozsahu a za podmienok tam uvedených, odvolací súd uvádza, že každé slovo ako tzv. „jednotka jazyka“ má v rámci medziľudskej komunikácie (ústnej alebo písomnej) svoj ustálený zmysel a význam nadobudnutý okrem iného aj jeho dlhodobým používaním. Význam slova štandardne/štandardný je „ustálený -normovaný“. Ak teda súd prvej inštancie použil vo výroku rozsudku v súvislosti s povinnosťou uloženou žalovanému slovné spojenie v štandardnom rozmere, tak tým za použitia vyššie uvedeného významu slova štandardne mal na mysli „v ustálenom, normovanom rozmere“, ktorý je pri zadaní objednávky na uverejnenie ospravedlnenia vydavateľovi denníka Nový čas určite známy, pretože slovné spojenie v štandardnom rozmere znamená v rozmere „ustálenom - normovanom“ na uverejnenie ospravedlnenia. Rovnako slovné spojenie „viditeľné miesto“ má svoj zmysel a význam, pričom treba pod ním rozumieť miesto, kde si čitateľ denníka ospravedlnenie všimne a upriami naň pozornosť, pretože len tak má uverejnenie ospravedlnenia ako zadosťučinenie za porušenie autorských práv žalobkyne zmysel a význam. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že každému vydavateľovi printového média, a teda aj vydavateľovi denníka Nový čas je jasné a zrejmé, čo treba rozumieť pod pojmom viditeľné miesto, preto nemôže použitie tohto slovného spojenia vo výroku rozsudku v súvislosti so žalovanému uloženou povinnosťou spôsobiť nevykonateľnosť rozsudku v časti týkajúcej sa ospravedlnenia žalobkyni.

17.1 Žalovaný v odvolaní ďalej namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v časti týkajúcej sa uloženia povinnosti žalovanému ospravedlniť sa žalobkyni nesprávne aj z toho dôvodu, že súd prvej inštancie sa nesprávne stotožnil s petitom žaloby v tom, že žalovaný sa má ospravedlniť žalobkyni za to, že dielo „Ešteže“ sprístupnil verejnosti, čo nemá oporu v zistenom skutkovom stave, pretože sprístupnením diela verejnosti sa podľa ustanovenia § 5 ods. 11 zákona č. 618/2003 Z. z., Autorského zákona (platného a účinného v rozhodnom čase) rozumie verejný prenos diela takým spôsobom, aby k nemu mal jednotlivec prístup z miesta a v čase, ktorý si sám zvolí, t. j. ide o použitie diela na internete. V nadväznosti na uvedené žalovaný v odvolaní uviedol, že dielo trikrát verejne vykonal - predviedol (§ 5 ods. 15 písm. a) Autorského zákona) a v konaní nebolo preukázané žiadne ďalšie použitie diela ani to, že by dielo verejne šíril na internete. V uvedenej súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že žalovanému uložená povinnosť ospravedlniť sa žalobkyni nie je v petite žaloby a následne vo výroku odvolaním napadnuté rozsudku spojená len so sprístupnením diela „Ešteže“ verejnosti, ale aj a najmä s neoprávneným použitím autorského diela žalobkyne - textovej časti piesne „Bez konca“ žalovaným, ktoré neoprávnené použitie bolo v konaní, tak ako je vyššie uvedené, rovnako ako porušenie práva žalobkyne na nedotknuteľnosť diela, preukázané. Nie je preto daný dôvod, aby súd žalobu v časti uplatneného nároku na priznanie zadosťučinenia vo forme ospravedlnenia zamietol len preto, že žalovaný vníma pojem sprístupniť dielo verejnosti výlučne v kontexte s ustanovením § 5 ods. 11 zákona č. 618/2003 Z. z., najmä keď dielo „Ešteže“ bolo sprístupnené verejnosti aj na internete, konkrétne na YouTube, pričom súd prvej inštancie dôkaz o tom nesprávne vyhodnotil.

17.2 Z obsahu odvolania žalovaného vyplýva, že okrem vyššie uvedených odvolacích námietok, žalovaný v odvolaní namietal tiež to, že súdom prvej inštancie mu uložená povinnosť ospravedlniť sa žalobkyni je ako postih neprimeraná neoprávnenému zásahu do autorských práv žalobkyne, ktorého sa mal dopustiť. V súvislosti s uvedenou odvolacou námietkou žalovaného poukazuje odvolací súd na ustanovenie § 442a Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že ospravedlnenie sa za porušenie práv duševného vlastníctva, do skupiny ktorých autorské právo nepochybne patrí, je primárnou (bazálnou) formou zadosťučinenia za porušenie práv duševného vlastníctva - v tomto prípade za porušenie autorských práv žalobkyne, ktoré žalovaným nesporne porušené boli, čo bolo v konaní pred súdom prvej inštancie preukázané a ktoré porušenie autorských práv žalobkyne sám žalovaný v troch prípadoch ani

nespochybnil (na ďalšie použitie diela žalobkyne v relácii odvysielanej RTVS žiadal žalovaný aplikovať ustanovenie § 33 Autorského zákona a sprístupnenie diela na internete spochybnil). V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že porušenie autorských práv ako také nie ja možné zľahčovať, pretože ak spoločnosť považuje za potrebné určité právne vzťahy a s nimi spojené práva chrániť a vyžadovať plnenie z nich vyplývajúcich povinností, tak z hľadiska zachovania právnej istoty a v súlade s právom nastaveného právneho povedomia spoločnosti má zmysel a význam poskytovať porušeným právam zo zákona vyplývajúcu ochranu, reparáciu a zadosťučinenie, ktorým ospravedlnenie ako základný nástroj nielen právny ale aj etický, vychádzajúci zo zásady „nerob ostatným to, čo nechceš aby robili tebe“, nesporne je, pretože žiadnemu autorovi, vrátane žalovaného, by sa nepáčilo použitie jeho diela bez jeho súhlasu, rovnako ako porušenie práva na nedotknuteľnosť diela. Ak by totiž súdy neposkytovali porušeným právam ochranu alebo porušenie práv bagatelizovali, malo by to nepriaznivý vplyv na správne fungovanie spoločnosti v oblasti dotknutej porušením konkrétnych práv - v tomto prípade práv autorských. Ak teda k porušeniu autorského práva žalobkyne došlo, čo bolo v konaní pred súdom prvej inštancie preukázané, nemožno považovať uloženie povinnosti žalovanému ospravedlniť sa žalobkyni, za neprimerané.

17.3 V nadväznosti na uvedené odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že vo vyjadrení žalobkyne k odvolaniu žalovaného je uvedená jedna zásadná myšlienka, vystihujúca zmysel a význam takéhoto súdneho konania, a to že autorské právo plní v každej kultúrne vyspelej spoločnosti významné spoločenské funkcie, z ktorých najdôležitejšia je stimulácia tvorivej umeleckej a vedeckej činnosti. Zabezpečenie tejto funkcie sa realizuje tým, že sa autorom v súvislosti s používaním originálnych výsledkov ich duševnej tvorby priznávajú osobitné výhradné práva. Urobiť všetky opatrenia potrebné na zabezpečenie dostatočnej a účinnej ochrany týchto práv je Slovenská republika viazaná i ako signatár revidovaných znení Bernského dohovoru o ochrane literárnych a umeleckých diel a Všeobecného dohovoru o autorskom práve.

18. Žalobkyňa v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, konkrétne proti výroku, ktorým okresný súd žalobu v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch zamietol, okrem vyššie uvedených skutočností (uvedených v odseku 5 odôvodnenia tohto rozhodnutia) poukázala na jednu podstatnú skutočnosť, keď uviedla, že: „súd prvej inštancie napriek aplikovaniu správnych zákonných ustanovení na daný prípad, a to § 56 ods. 1 písm. h) Autorského zákona a § 442a ods. 1 Občianskeho zákonníka, dospel k nesprávnemu právnemu záveru, keď uložil žalovanému povinnosť zverejniť na svoje náklady ospravedlnenie žalobkyni z dôvodu, že žalovaný porušil jej autorské práva a hneď na to v odôvodnení zamietnutia nároku žalobkyne na aj peňažnú náhradu konštatoval, že žalobkyňa nepreukázala vznik nemajetkovej ujmy“. Uvedená odvolacia „výtka“ žalobkyne korešponduje s tým, na čo v odôvodnení svojho rozhodnutia sp. zn. 3 Cdo 278/2012 zo dňa 17. 10. 2013 poukázal Najvyšší súd Slovenskej republiky, keď uviedol: „nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom (ktorý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy zamietol) spočíva v tom, že odvolací súd na jednej strane uznal, že žalovaná 2/ porušila autorské práva žalobcu, na druhej strane ale v rozpore s logikou ponechal toto porušenie bez sankcie vo forme náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Odvolací súd nesprávne interpretoval pojem „nemajetková ujma“ a obmedzil sa len na konštatovanie, že nie každé porušenie autorských práv spôsobí aj ujmu nemajetkovej povahy, pretože zákon vyžaduje kvalifikovanú ujmu - závažnú“. Na inom mieste odôvodnenia uznesenia sp. zn. 3 Cdo 278/2012 zo dňa 17. 10. 2013 najvyšší súd uviedol: „Zadosťučinenie vo forme peňažnej náhrady spôsobenej ujmy je multifunkčný právny prostriedok, ktorý má plniť úlohu satisfakčnú, kompenzačnú, reparačnú a aj sankčnú. Pri určení primeranej výšky tejto náhrady musí súd prihliadnuť na intenzitu, povahu spôsob neoprávneného zásahu, ako aj na charakter, rozsah a trvanie vzniknutej majetkovej ujmy“.

18.1 V danom prípade nebolo na základe poznatkov zistených vykonaným dokazovaním sporné, že žalovaný napriek striktnému nesúhlasu žalobkyne (zistenému na základe reakcie žalobkyne, potom čo ju za týmto účelom oslovil manažér žalovaného) použil textovú časť autorského diela žalobkyne - piesne „Bez konca“, ktorej autorkou je žalobkyňa, tak že vynechal časť pôvodného textu piesne „Bez konca“ (ktorej autorkou je žalobkyňa), od ktorej bol odvodený názov „Bez konca“, poprehadzoval poradie slôh a refrénu, následne túto textovú časť zhudobnil, pričom takto vzniknuté spojené dielo pod názvom „Ešteže“ predviedol na predvolebnom mítingu SDKÚ-DS, na klubovom večere v Novom meste nad Váhom, v relácii RTVS, ktorá sa venovala predvolebným mítingom a tiež ho sprístupnil na YouTube, čím porušil ustanovenie § 17 ods. 1 písm. a), písm. c) a písm. d) Autorského zákona, v dôsledku čoho

vznikol žalobkyni v zmysle ustanovenia § 56 ods. 1 písm. f) Autorského zákona v spojení s ustanovením § 442a Občianskeho zákonníka nárok na zadosťučinenie, a to tak vo forme ospravedlnenia ako aj vo forme náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. V kontexte s uvedeným je nemenej podstatný fakt, že takto vzniknuté dielo pod názvom „Ešteže“ žalovaný predviedol na predvolebných mítingoch politickej strany SDKÚ - DS. Je pravda, že žalobkyňa ani po zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie nepreukázala (zostala v dôkaznej núdzi) na koľkých predvolebných mítingoch SDKÚ-DS v januári až marci 2012 bola pieseň „Ešteže“ žalovaným predvedená (čo sa premietlo do výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy), napriek tomu, že potrebnú snahu na zistenie tejto skutočnosti vyvinula, keď za týmto účelom oslovila kanceláriu SDKÚ- DS; nedostala však v tomto zmysle uspokojivú odpoveď s odôvodnením, že z predvolebných mítingov neboli vyhotovené zvukové ani zvukovo-obrazové záznamy. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že podstatné z hľadiska intenzity a spôsobu porušenia autorských práv žalobkyne vo väzbe na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy je aj to, že pieseň „Ešteže“ bola žalovaným predvedená práve na predvolebných mítingoch (SDKÚ - DS), čo bezprostredne súvisí s politikou, ktorá skutočnosť je v rozpore s tým ako sa hudobná skupina Živé kvety a aj samotná žalobkyňa ako jej frontmanka a autorka textov piesní profiluje, pričom nechce byť spájaná so žiadnou politickou stranou a s jej programom. V nadväznosti na uvedené odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že je rozdiel medzi angažovaním sa v politike a angažovaním sa vo verejnom živote/priestore vyjadrením postojov ku základným otázkam a hodnotám spoločnosti (nie k programom politických strán), preto odvolací súd nemal pochybnosti o tom, že žalobkyňa, ktorá sa z času na čas angažuje vo verejnom priestore, avšak nie v spojení s konkrétnou politickou stranou, sa v rámci svojej tvorby cíti slobodnou a apolitickou, a preto považuje použitie svojho diela bez jej súhlasu na politické účely za taký zásah do svojich autorských práv, ktorý je aj z tohto hľadiska pre ňu neakceptovateľný a spôsobujúci jej ujmu nemajetkovej povahy.

19. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že žalovaný nesprávne vo svojom odvolaní interpretoval tú časť odôvodnenia zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 16. 02. 2016, kde odvolací súd poukázal na to, že pre posúdenie veci je podstatné, či dielo „Ešteže“ bolo skutočne predvedené len na troch podujatiach alebo či ho žalovaný predviedol na všetkých predvolebných mítingoch v rámci predvolebnej kampane politickej strany SDKÚ-DS, ktorá prebiehala od januára 2012 do konca marca 2012 a uskutočnila sa vo viacerých slovenských mestách, (pričom v tejto otázke existoval rozpor medzi tvrdením žalobkyne a tvrdením žalovaného, preto mal súd prvej inštancie doplniť dokazovanie). Nesprávna interpretácia tejto časti odôvodnenia zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 16. 02. 2016 žalovaným spočíva v tom, že uvedené zistenie bolo podstatné vo vzťahu k výške náhrady nemajetkovej ujmy a nie vo vzťahu k tomu, či má byť žalobkyni priznaná náhrada nemajetkovej ujmy alebo nie (viď právne úvahy uvedené vo vyššie citovanom rozhodnutí NS SR sp. zn. 3 Cdo 278/2012 zo dňa 17. 10. 2013), pretože pokiaľ by súd zistil, že pieseň „Ešteže“ bola predvedená žalovaným na všetkých predvolebných mítingoch SDKÚ - DS, uskutočnených od januára 2012 do konca marca 2012, bola by žalobkyni priznaná suma náhrady nemajetkovej ujmy vyššia, čo znamená, že negatívne zistenie vyplývajúce zo záverov vykonaného dokazovania sa nemohlo prejaviť v tom, že by žalobkyni náhrada nemajetkovej ujmy nebola vôbec priznaná.

20. Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobou uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v celom rozsahu zamietol, podľa ustanovenia § 388 CSP zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy v sume 3 000 €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu v časti uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy zamietol, a to práve z toho dôvodu, že žalobkyňa sa dostala vo vzťahu ku svojmu tvrdeniu, že žalovaný vykonal dielo „Ešteže“, (ktoré vzniklo vyššie popísaným spôsobom za porušenia autorských práv žalobkyne) na všetkých predvolebných mítingoch politickej strany SDKÚ-DS. Zároveň podľa ustanovenia § 388 CSP odvolací súd zmenil aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania tak, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne podľa ustanovenia § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie samostatným uznesením. Pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal odvolací súd zo skutočnosti, že vo vzťahu k prvému výroku odvolaním žalovaného napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie bol žalovaný v odvolacom konaní neúspešný, a teda úspešná bola žalobkyňa, pokiaľ ide o druhý výrok odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému podala odvolanie žalobkyňa a ktorý odvolací súd zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 3 000 € a vo zvyšku žalobu v časti uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy zamietol, odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 599/2013-60 zo dňa 23. 1.

2014, kde ústavný súd uviedol, že „pre priznanie plnej náhrady trov konania nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu strany sporu, ale úvaha súdu sa musí opierať o hmotné právo, spravidla o právne normy, v ktorých je rozsah nároku upravený vymedzením právne relevantných kritérií a jeho samotné určenie (vyčíslenie) vyplýva z konkrétnych okolností danej veci“. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že aj keď Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol citovaným nálezom ešte za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb., Občianskeho súdneho poriadku a vychádzal pritom z ustanovenia § 142 ods. 3, ktorého ekvivalent zákon č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok nepozná, závery Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadrené v citovanom náleze sú stále aplikovateľné, a to za použitia Čl. 4 ods. 2 Základných princípov zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku.

21. O trovách tohto odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 3 CSP v spojení s ustanovením § 255 CSP za použitia rovnakej argumentácie ako vo vzťahu k zmenenému výroku o trovách, uvedenému v odvolaním napadnutom rozsudku tak, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne podľa ustanovenia § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie samostatným uznesením.

22. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

**Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).